

ΓΙΑΣΧΑΛΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΡΕ DIDON

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΟΛΑ είχανε γαληνέψη. 'Ο μαύρος θζλος είχε σκορπιστή, και, πιδ μαύρα άκόμα, τά σύγνεφα είχαν κρύνει τó γαλάζιον ούρανό τής 'Ιουδαίας, γιά νά ένωθούν με τά σκοτάδια τής νύχτας, τωλιγόντας έτσι τή γή σ' έν' άξειδιάλτο μυστήριο μελανών πέπλων, τά όποια σκέπασαν τις ματωμένες κηλίδες τού άγνού αίματος πού τήν είχαν ραντίσει.

Στό Γολγοθά, ότου έτρεμε άκόμα ή τελευταία κραυγή τού πόνου και τής ύποταγής τού 'Εσταυρωμένου, σάλευαν έδώ κι' εκεί κάποιες σείες.

Με θιασιτικές κινήσεις, κατέβυζαν από τó στανό τó σωμα τού Θεανθρώπου, τó τύλιμα με ιερή προφύλαξη σέ κάταστρο σεντόνια και τόφεραν πιδ θιασιτικά άκόμα τόν στήλαν όπου θρισόζόταν ό τάφος, χτήμα τού 'Ιωσήφ άπ' τήν 'Αρμαθαία.

Τίποτα δέν έτάραζε τόν ιερό όθροσ πού έκαναν οι άφοσιωμένοι φίλοι τού 'Ιησού, και ίσως αύτό μόνο νά άγρευτούσαν στήν 'Ιερουσαλήμ τήν ώρα τούτη.

Μιά άπροσδιόριστη θλίψη, μιá κούραση πού τή μεγάλωνε τó βαθύ σκοτάδι, βάραινε πάνω στούς ανθρώπους και στά πράγματα, τούς κρατούσε άκίνητους κάτω από τó βάρος τού όθρου και τής τύφωσης, ένώ εκεί κάτω, πιδ μακριά, οι άγιες γυναίκες και ό 'Ιωάννης, ό άγαπημένος μαθητής, ένταρριζάν με εύλάβεια, άλειθόντως με άρώματα τού τρισάγιου λείψανος 'Εκεινου πού είχαν συνείδηση νά τόν θεωρούν Κύριο και Θεό τους.

Όταν ή ταγή τέλειωσε, όταν ή θορυεά έπιτάφια πλάκα έχώρισε γιά πάντα από τόν κόσμον τόν ζώντων τόν γλυκάτατον 'Ιησού, άρχά-άργά ό 'Ιωσήφ άπ' τήν 'Αρμαθαία, ό 'Ιωάννης και τέλος οι άγιες γυναίκες χάρησαν μες στό πηχτό σκοτάδι τής νύχτας.

Μόνη ή Μαρία ή Μαγδαληνή έμενε κοντά στό μνήμα, μη μπορώντας ν' άποφρασίση νά φύγη από τόν τόπο, όπου 'Εκεινος γιά τόν όποιον θά προτιμούσε νά ύποστή χίλιους θανάτους παρά νά τόν δει νά ύποφέρει, κοιμότανε τώρα γιά πάντα!

Με τά δύο της μπράτσια έβαγγε τήν έπιτάφια πλάκα. Με τó προσοπο άνοιξιμομένο στό μνημείο, με τά μαλλιά ξεπλεγεία, έβλεπε πικρά ή Μαγδαληνή... 'Ετσι λοιπόν, ήταν άλήθεια! Αύτός, ό άγαπημένος, με τó γλυκό και τόσο πιστικό λόγο, με τή συγγνώμη πού έκανε κι' αύτή άκόμα τήν όμολογία τής άμαρτίας; νά γίνεται πηγή χαράς γιά τούς κορασιμένους άμαρτωλούς, ήταν κεφός, δέν θά τόν ξανάβλεπε πειά. Ποτέ πειά δέν θά δρασκελίσε τó κατόφλι τού σπιτιού της και δέν θάννοιωθε πειά τήν ύπέροτατη χαρά νά χύνη πολύτιμα μέρια στά ιερά πόδια του!...

Και ή Μαγδαληνή, χωρίς έλπίδα, βλάχαιγε πικρά άπάνω στήν έπιτάφια πλάκα.....

Όστόσο, ύποταγμένη στή μοίρα της, άποφάσισε νά φύγη, γιατί έπευγε μαζί με τις άλλες γυναίκες νά φροντίση γιά τó μύρωμα και νάρθη γι' αύτό τήν Άλλη μέρα πούλν πρωί στό σπήλαο.

Μόλις όμως έφυγε, ένα παράδοξο θέμαα ξετιλιχθηκε κοντά στό Μνημείο:

Μέσα σέ μιá άχτίδα πού θάμπωνε με τήν άνέπνερη λάμψη της, κατέβηκε ό 'Ιησούς στή γή. Δέν ήτανε μόνος: δύο Πνεύματα, με άδυνατώτερο άχτιδοβάλλημα, πού ως τόσο θάπαινε κι' αύτό, τόν συνόδευαν.

'Ελθούσαν τόν τάφο, και ό 'Ιησούς τούς ελεπε:

άλληλοφλήματα.

Στή Σεργεία δια τά μικρά παιδάκια, από τών Βαίτων άκόμη, τó έχον σέ καλό, νά κρησνιδ άπάνω τους κουνούδινα. Τό άπόγευμα μάλιστα κάνουν μιá μεγάλη λιτανεία, κατά τήν όποιαν χτυπούν τά κουνούδινα τους και ψάλλουν διάφορα τροπάκια.

Ο ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ

—'Αδελφοί, έδώ αναπαύεται τó σωμα έκεινο πού τó θανάτωσαν, άφού τó έθασιάνισαν— τó σωμα έκεινο πού είχα εκλέξει γιά νά έξομοιωθώ με αύτούς και τούς δώσω τó παράδειγμα τής άρετής. Τό σωμα έκεινο πού τó πήρα μέσ' στό σπλάχνα μιáς γυναίκας και πού τó ξαναδίνω τώρα στή γή γιά νά γεννήση, κάτω από τήν πνοή τής δημοφιλίας, καινούργιους σπόρους ζωής.... Τό χαιρετίσμ όσν τó άπελευθερωτικό όργανο τού κόσμου, γιατί τó παράδειμά μου και ή ζωή μου θά πηγαιναν χαμένα, άν δέν τά καθηγήσε ό θάνατος τού Στανού. 'Ο θάνατος αύτός θ' άνοιξη τά μάτια τους και θά γλυκάνη, ίσως, με τόν καιρό, τις καρδιές τους πού πέτρωσαν. 'Όσο γιά μένα, ξαναγυρίζω τώρα στο βασίλειο άπ' όπου έρχομαι!...

»Χαίρετε, τέκνα άναστρέφων, πού δε μπορείτε άκόμα νά όνομασθήτε τέκνα Θεού, χαιρετέ!

'Αλλ'ασε τó άγίο του χέρι κατά τήν 'Ιερουσαλήμ, πιά νά ήθελε νά προλάβη έτσι από τώρα τις κατωστροφές πού θά τήν έσυντριβαν, και έπειτα, θέλοντας, πριν ξαναγνήση τó βασίλειο γιά τó όποίο ήλθε, νά πη ένα τελευταίο χαιρέ στο βασιανισμένο έκεινο σωμα, τó άκούητσε στό μνημείο. Τό τραβήξε όσως σχεδόν άδύνατα, και είπε δείχνοντας τήν πλάκα στό Πνεύματα πού τόν έσυντρόφευαν:

—'Η πλάκα αύτή είνε έγρη κυττάζετ!... Τό χέρι μου έβράχηκε. Δέν είνε όμοια τού ούρανού αύτη. Είνε όμοιος τού έσταιν άπο ανθρώπινη καρδιά!... Είνε δάραυα!...

Και άρχά - άργά, άφησε νά πέση από τήν άκρη τού δακτύλου του, ένας σταλαγμός πού άστραφγε σαν διαμάντι και πρόσθεσε τά άπλά τούτα λόγια:

—'Είνε τά δάκρυα τής Μαρίας - Μαγδαληνής. 'Όσοσο τó γλυκογάμμα άρχισε νά διύχη ται σκοτάδια τής νύχτας και τά Πνεύματα πού συνόδευαν τήν 'Ιησούν τόν έπληροφόρησαν με τήν άφρονή τους γλώσσα πώς φάνηκε τó πρώτο ρόδιμα τής αύγής.

Τότε ό Χριστός είπε σ' έν' άπ' αύτά:

—'Α; μείνουμε άκούη έδώ, άδελφέ. Τό μίσος τόν ανθρώπων είν' ένα θλιβερό θέμαα, αλλά τά δάκρυα πού γεννιούνται από τήν άγάπη είνε πούλν πιδ όρασί! Θέλω νά έμφανισθώ στή Μαρία - Μαγδαληνή.

Και έτσι, ύστερ' από λίγες ώρες, ή μετανοούσα πού τόσο άγάπησε τόν Κύριό, άξιόθηκε νά δεχθή τó ύπέροτατο σημείο πού τó ζήλευσαν και αύτό άκόμη οι 'Απόστολοι.

Είδε τήν 'Ανάστασι!... Είδε τόν Κύριον!...

(Μετάρρασε κ. Αϊμιλ, Στεφ. Δάφνη)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΕΛΗΓΙΑΝΝ'Η

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

'Όταν ό μακαρίτης Δεληγιάννης σημάτισε γιά τελευταία φορά Κυβέρησι, οι βουλευτά είχαν γίνει άπαιτητικοί πούλν στό.... ρουσεφτολογιά. 'Ενας μάλιστα άπ' αύτούς ζήτησε διαρκώς και νέα ρουσεφτία, πηγαίνοντας καθημερινός στο 'Υπουργείο.

'Ο Δεληγιάννης μιá μέρα έχασε επί τέλους τήν ύπομονή του και στρεφόμενος πρός τούς παρευρισκομένους στό Γραφείον του είπε μόλις έφυγε ό άπαιτητικός βουλευτής:

— Φαίνεται ότι ό κύριος αύτός έχει σχηματίση τήν πεποίθησι ότι ή πατρική του κληρονομία περιλαμβάνει και τήν 'Ελληνικήν πλοιοπολιτισμόν!...

Λέγεται, ζτι στόν ίδιο βουλευτή, μιá μέρα πού τού έβγαξε σημειώσεις ρουσεφτιών από τρεις διάφορες τόπες του, ό Δεληγιάννης είπε χαμογελώντας:

— Φίλε μου θά ήταν καλό νά συστήσης στό ράφτη σου νά κάνη μιá μόνο τσέπη στό ρούχα σου!...

